

AdevarulPrezent.com

Capitularea Eu-lui

Written by Joe Crews

Ai dori sa privesti în inima ta, chiar acum, si sa raspunzi la o întrebare foarte importanta, care ti se adreseaza în mod personal? Consideri ca esti mai puternic ca oricând în lucrurile lui Dumnezeu? Sper sa fie asa, deoarece aceasta este starea în care ar trebui sa te afli. Fiecare zi cu Isus trebuie sa fie mai placuta decât ziua trecuta. Fiecare clipa trebuie sa ne gaseasca într-o continua înaintare în experienta noastra, cu o credinta mai profunda si mai placuta decât credinta pe care am avut-o cu un moment înainte.

Cu toate acestea, sper ca nimeni nu a ajuns la multumire de sine, crezând ca Dumnezeu si-a încheiat lucrarea de crestere si sfintire în viata lui. Chiar în acest moment, El doreste sa ne conduca spre noi profunzimi ale predarii si consacrării noastre. Încă mai sunt biruinte de câstigat; încă mai sunt pacate de parasit si încă exista tinte spre care suntem atrasi si care trebuie sa fie atinse prin Duhul Sfânt. Iar aceasta lucrare trebuie sa aiba loc chiar acum. Îngaduiti-mi sa va pun o întrebare. Oare Dumnezeu a vorbit serios când a rostit fagaduintele uluitoare din Romani sase? Nu exista nici un alt capitol în Biblie care sa ofere cu atâta generozitate asigurarea biruintei în lupta crestina. Gânditi-va la câteva dintre acele expresii neobisnuite:

"Sa pacatuim mereu? ... Nicidecum!" Versetele 1,2

"Noi, care am murit fata de pacat". Versetul 2.

"Ca sa nu mai fim robi ai pacatului". Versetul 6.

"Izbavit de pacat". Versetul 7.

"Morti fata de pacat". Versetul 11.

"Pacatul sa nu mai domneasca". Versetul 12

"Ati fost izbaviti de pacat". Versetul 18.

Nimic nu pare sa fie ambiguu în aceste texte. Dar exista cumva vreun secret ascuns, sau vreo aluzie discreta care sa ne sugereze ca anumite aspectele ale acestor fagaduinte nu se aplica în mod literal? Suntem înclinati sa credem astfel, deoarece la fiecare rând si verset întâlnim un element de certitudine aproape fanatica.

Unii sunt înspaimântati de cartea Romanilor, pur si simplu pentru ca descrie lucrarea desavârsita pe care Dumnezeu doreste sa o realizeze în sfintirea si curatirea noastra de pacat. Multi se tem de cuvântul "desavârsire". Ei se tem ca Dumnezeu le va cere sa faca lucruri pe care nu sunt dispusi sa le faca.

Înainte de a înainta, haideți să clarificăm această problemă odată pentru totdeauna. Dumnezeu nu va face niciodată ceva cu care noi să nu fim de acord și pe care să nu-l dorim în viața noastră spirituală. El nu fortează niciodată voința și nici nu ne obligă la vreo acțiune careia noi să nu-i fi acordat consimțământul nostru. Prin urmare, putem să ne eliberăm definitiv mintile de orice teamă că am fi obligați să luăm decizii care să ne prejudicieze libertatea și suveranitatea asupra propriilor vieți.

Dar acum ajungem față în față cu rădăcinile fundamentale ale slăbiciunii ce a condus milioane de oameni la descurajare și înfrângere. Pur și simplu, ei nu s-au decis să renunțe la plăcerea oferită de pacatele lor. Există o anumită satisfacție superficială, plăceri trecătoare ale pacatului, care stârnesc emoții și caută să înrobească mintea prin intermediul simțurilor trupului. Cu privire la fiecare dintre acestea este necesară decizia voinței de a curma "plăcerile de o clipă" ale trupului. Până când această alegere nu este făcută și pusă în aplicare, nu poate exista nici o biruință reală asupra pacatului din viață.

Îngaduiți-mi să vă întreb chiar acum, dacă v-ați hotărât să vă debarasați de poftele voastre dragi. Sunteți pregătiți să acceptați toate rezultatele unei predări depline lui Hristos? Să dați morții toate relele trupesti? Sunt convins că există numai două cauze posibile pentru care cineva se retrage și esuează în câștigarea biruinței asupra pacatului. Fie nu este dispus să renunțe la satisfacția oferită de pacat, fie nu crede că Dumnezeu îi va oferi eliberarea. A fi dispus să renunți la pacat este, desigur, problema noastră, dar realizarea biruinței este în exclusivitate partea lui Dumnezeu. Noi trebuie să dorim, dar nu vom fi niciodată în stare să biruim. Să analizăm aceste două mari obstacole mintale care au lipsit atât de mulți din poporul lui Dumnezeu de biruință pe care ar fi putut să o aibă.

Eul - Marele Vrajmas

Cred că, probabil, cei mai mulți dintre noi au descoperit că cel mai mare vrajmas cu care ne confruntăm este eul. Odată ce am învins vechiul om firesc, care caută să ne guverneze, toate celelalte victorii vor veni de la sine.

Dumnezeu a daruit fiecăruia dintre noi o armă personală puternică în combaterea propriei fiiri. Singura armă pe care o posedăm și care se află la dispoziția noastră este voința și absolut totul depinde de folosirea corectă a acestei resurse. Cel mai mare pacat în ochii lui Dumnezeu, factorul decisiv care vă face ca un suflet să fie în cele din urmă pierdut, este acela de a spune în mod deliberat "nu" voinței lui Dumnezeu. Noi devenim ceea ce alegem să fim. Noi nu suntem ceea ce simțim sau ceea ce am dori să facem sau să spunem într-un moment de impulsivitate al vieții. Noi suntem ceea ce alegem să fim. Nu ne putem controla întotdeauna emoțiile, dar ne putem determina voința.

Sentimentele nu au nimic de a face cu adevărul lui Dumnezeu. Nu simțăminte sau emoțiile noastre sunt cele care te fac să fi un copil al lui Dumnezeu, ci înfaptuirea voinței lui Dumnezeu. Poate că ați avut vreodată dureri de cap sau de încheieturi când v-ați trezit dimineața, dar a schimbat această faptură că Dumnezeu vă iubeste? A schimbat cu ceva adevărul că ziua a șaptea este Sabatul? Indiferent dacă vă simțiți bine sau rău, adevărul rămâne același. Unii oameni se pot simți minunați în timpul unei campanii de evanghelizare sau al unui

program special de reînviore spirituala de la sfârșitul saptamânii, dar când adunarile s-au încheiat, credinta lor cade la pamânt. Este ca o minge cu elastic, legata de emotiile produse de circumstante.

Trebuie sa recunoastem faptul ca, la un moment dat, vointa noastra si vointa lui Dumnezeu trebuie sa ajunga într-o confruntare violenta. Fie Îl lasam pe Dumnezeu sa-si împlineasca vointa, fie alegem propriile noastre cai. Ceea ce se întâmpla de obicei este ca majoritatea oamenilor nu sunt dispusi sa recunoasca adevarata cauza ce se ascunde dincolo de acest conflict teribil. Ei nu înțeleg ca lupta are de a face în primul rând cu propria fire. În lucrarea de evanghelizare am auzit sute de "motive" pentru a nu-L urma pe Hristos pâna la capat. Unii mi-au spus ca este vorba de munca în Sabat, altii ca au îndoieli cu privire la Biblie, sau ca nu pot înfrunta opozitia familiei. Dar nici una dintre aceste afirmatii nu constituie adevaratele motive. Ele se afla dincolo cuvintele pe care le rostesc oamenii. Dincolo de lipsa lor de decizie exista o problema de natura fundamentala. Ei vorbesc despre ramuri si frunze, în timp ce adevarata problema se afla la radacina. Adevarul este ca Dumnezeu doreste un lucru la care eul nu vrea sa renunte. Este un lucru pe care ei îl iubesc mai mult decât pe Dumnezeu.

V-ati întrebat vreodata de ce a rostit Domnul Isus acea declaratie ciudata din Matei 16:24, "Daca voieste cineva sa vina dupa Mine, sa se lepede de sine, sa-si ia crucea, si sa Ma urmeze". De ce nu a încheiat Domnul propozitia enunțând lucrul care trebuie parasit? "Sa se lepede de sine" - ce sa lepede? Drogurile, alcoolul, tutunul, calcarea Sabatului? Nu. Sa se lepede de sine, si atât. Domnul Isus stia ca, dincolo de lupa crâncena împotriva adevarului, se afla eul. Odata obtinuta biruinta asupra acestuia, toate celelalte victorii vor fi câștigate. Motivul pentru care exista atât de multi oameni se afla departe de vointa lui Dumnezeu si de biserica este acela ca nu sunt dispusi sa renunte la lucruri pe care le iubesc mai mult decât Îl iubesc pe Dumnezeu. În acelasi timp, în biserica sunt alte mii de credinciosi cât se poate de nefericiti, deoarece exista ceva în viata lor care lupta de ani de zile împotriva vointei lui Dumnezeu. Ceea ce ma straduiesc sa spun este ca: pentru a fi un adevarat crestin mai presus de toate este necesara predarea.

Va amintiti timpul în care dorinta voastra si vointa lui Dumnezeu au ajuns într-un conflict încrâncenat? A fost o lupta titanica. Vechea natura fireasca se înversuna si se împotriva fiecarui impuls spre îndepartarea de razvratire si pacat. Ati luptat cu profunda hotărâre, agonizând împotriva puterilor firii, dar fara nici un rezultat. Apoi, în cele din urma, vointa voastra încapatânata a cedat si lupta a luat sfârșit. Pacea s-a revarsat în inima, iar victoria plina de glorie a fost realizata imediat.

Ce anume a schimbat întreaga situatie? Ati reusit pâna la urma sa-l învingeti pe Diavol? Categoriec nu. Batalia s-a dat cu eul, si când ati început sa doriti victoria asupra vrajmasului numit fire, Dumnezeu v-a oferit-o. "Multumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne da biruinta prin Domnul nostru Isus Hristos". 1 Corinteni 15:57.

Poate sa para ciudat, dar este adevarat ca: înainte de a avea, trebuie sa renunti; înainte de a fi plin, trebuie sa fi gol; înainte de a trai, trebuie sa mori; si înainte de a câștiga biruinta, trebuie sa capitulezi.

Nu cred ca exista cineva care sa se fi simtit vreodata atât de învins, de deprimat si de tradat, precum au fost cei unsprezece ucenici în acea noapte de vineri, cu aproape doua mii de ani în

urma. Domnul Isus le promisese lumea. Ei asteptau sa ocupe tronul si sa conduca imperii. Viata avea sa fie minunata pentru ei. Se simteau importanti. Apoi, deodata, Isus a fost arestat, torturat si crucificat. Lumea se sfârsise pentru ei. Nimic nu ne-ar putea lovi atât de cumplit, precum i-a lovit pe ei crucea. Nici macar bolile ascunse, falimentul financiar, tradarea prietenilor, moartea cuiva drag sau nedreptatile vietii. Dar a fost aceea o înfrângere? Dimpotriva, a fost cel mai glorios moment al victoriei pe care a cunoscut-o vreodata aceasta lume.

Este straduinta secretul biruintei?

Dar, acum sa revenim la problema ridicata de pacatele noastre. Trebuie sa recunoastem ca luptam împotriva unui vrajmas mai puternic decât noi. În slabiciunea firii, ne dam seama ca mintea si trupul nostru sunt înlantuite de puterea superioara a vrajmasului. Ne hotarâm sa luptam pentru a ne elibera de sclavie, dar cu cât ne straduim mai mult, cu atât ne adâncim în noroi. În cele din urma, când suntem complet epuizati de efort, un prieten bine intentionat se apropie de noi si ne spune "Stiu care este problema ta. Trebuie sa te straduiesti mai mult". Ascultati, daca acesta este singurul raspuns la problema pacatului, ar trebui sa încetam sa trimitem misionari în India. Niciodata nu am cunoscut pe cineva care sa se straduiasca pentru mântuire mai mult decât un hindus. Am vazut penitentie nenorociti care se aruncau în praful fierbinte la fiecare kilometru, calatorind în pelerinaj spre întruniri tinute pe malurile unui fluviu sfânt. Acolo aveau sa se scufunde în apa murdara, sa priveasca spre soarele arzator, si sa se roage - repetând apoi procesul din nou si din nou.

Oameni de afaceri milionari ar fi gata sa renunte la toate bogatiile lor, sa ia în mâini un bol de cersit si sa-si petreaca tot restul vietii mâncând firimituri primite de pomana - toate acestea în efortul de a-si câstiga mântuirea. Nu am vazut niciodata un crestin care sa se straduiasca atât de mult pentru a fi salvat, asa cum o fac hindusii. Cu toate acestea, nu am întâlnit niciodata, nici macar un singur hindus care sa fi descoperit siguranta sau pacea mintii - nici macar în rândul fratietatii Brahmane din cea mai înalta casta.

Stiti de ce "straduinta" nu va sfârâma lantul pacatului? Pentru ca tendintele pacatoase sunt profund înradacinate în natura fiecarui copil nascut în lume. Venim pe lume cu o slabiciune mostenita, care ne predispune la neascultare. Nici macar o singura fiinta umana, cu exceptia lui Isus, nu s-a nascut cu o natura convertita si sfintita. "Caci toti au pacatuit si sunt lipsiti de slava lui Dumnezeu". Romani 3:23.

Nu avem nevoie de instruire în domeniul teologiei pentru a înțelege problema naturii noastre cazute. Fiecare dintre noi s-a luptat cu amintirea esecurilor si a compromisurilor lui. Ne-am straduit cu disperare sa stergem scenele necredintei din mintea noastra, dar fiecare dintre aceste eforturi s-a încheiat cu o înfrângere categorica.

Am auzit despre un sfânt din India care calatorea din sat în sat pretinzând ca are o putere creatoare deosebita. Ca rezultat al peregrinajului sau prin Himalaya, acest sadhu sustinea ca detine secretul facerii aurului. El umplea o caldare cu apa si apoi amesteca energic în ea, în timp ce-si incanta formulele magice. Dar, în timpul procesului de agitare a apei, lasa sa se strecoare discret în vas câteva bucatele de aur, fara a fi sesizat.

Odata, seful unui sat a dorit sa cumpere secretul facerii aurului, iar sfântul a fost de acord sa

i-l vânda pentru suma de 500 de rupii. După ce i-a explicat cum să amestece apa și să cum să se roage, preotul și-a luat rupiile și s-a pregătit de plecare. Dar, în ultima clipă, s-a întors și i-a șoptit un ultim avertisment, "Niciodată când amesteci apa și rostesti incantațiile, să nu te gândești la maimuța cu fața roșie, pentru că nu va mai apărea nici o urmă de aur!"

Va dați seama că seful n-a mai reușit să aplice niciodată formula, deoarece, de fiecare dată când amesteca apa, în mintea lui dansa maimuța cu fața roșie, râzând.

Noi nu avem absolut nici o abilitate naturală prin care să ne păstrăm gândurile și imaginația sub control, pentru simplul motiv că acestea provin din însăși natura noastră păcătoasă. Noi nu ne putem controla însușirile josnice ale ființei și nu le putem aduce sub controlul Duhului Sfânt, decât dacă mintea noastră este regenerată printr-un proces de conversie. Numai în acest fel pot fi sfințite adevăratele motivații ale inimii și pot fi aduse în armonie cu Domnul Hristos. Fără harul transformator al nasterii din nou este cu neputință, "fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrajmasie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună". Romani 8:7.

Am studiat timp de trei ani limba indiană sub îndrumarea unui preot hindus care venea în fiecare zi la mine acasă cu bicicleta. Aceasta mi-a oferit ocazia să-i pun întrebări cu privire la diferitele practici ale închinării hinduse. După ce au trecut câteva luni, s-a legat între noi o mică prietenie, ca între elev și instructor, și am îndrăznit să-l întreb despre un aspect mai ciudat din religia sa străveche. "De ce", l-am întrebat, "în cele mai multe temple există gravuri obscene chiar pe portalul de la intrarea edificiului?"

Preotul pare de-a dreptul șocat de întrebarea mea și a negat vehement că ar exista asemenea gravuri. La încheierea orei, l-am invitat la o plimbare pe o stradă din apropiere, unde tocmai se construia un nou templu. Am privit constructorii gravând obscenitățile chiar pe portalul de la intrare, iar profesorul nu a mai putut nega nimic. Dar profesorul s-a arătat iarăși surprins și a declarat categoric că nu mai văzuse niciodată așa ceva. Urmă să descopere explicația și să mi-o împărtășească data viitoare.

În după-amiaza următoare, pe când urca pe bicicleta, pregătindu-se să plece, l-am întrebat din nou despre gravuri. "O, da", a spus el, "am descoperit de ce le pun deasupra intrării în temple. Vedeti, când oamenii merg să se închine zeilor, nu trebuie să se gândească la acele lucruri rele, așa că așezăm acele gravuri la intrare, ca să le aducem aminte să nu se gândească la ele în timp ce se închină înăuntru".

Am râs în sine de explicația lui nostimă și mi-am dat seama că nici unul dintre noi nu are nevoie să își amintească de pericolul infiltrării acelor gânduri. Fără puterea lui Dumnezeu, ele vor fi întotdeauna cu noi. Ceea ce ne trebuie este harul divin, care să le supună și să le biruiască. Mintea înnoită constituie răspunsul, atât pentru ispitele interioare, cât și pentru cele exterioare, care ne conduc la faradelege.

Puterea conducătoare a Duhului dinauntru

Ați observat, totuși, că întotdeauna este mai ușor să tratezi acțiunile exterioare, decât dispozițiile sufletului? Oamenii bine educați își pot impune să acționeze corect în exterior, chiar dacă dorințele interioare sunt în război cu comportamentul. Biblia ne învață că acest

conflict dintre ceea ce gândim și ceea ce facem trebuie să înceteze. Un adevărat creștin va fi același în minte și trup.

Totți am observat șoferi care încetinesc până la cincizeci de kilometri pe ora în preajma școlilor. Ei par să respecte cu atâta docilitate legile circulației când trec prin fața politistului care supraveghează traficul. Totuși, în sufletul lor, acești șoferi sunt de obicei revoltați și plini de furie, gândindu-se că nu ajung la timp la o întrunire. Dincolo de acea batalie furioasă este eul și voința încapătănată care pur și simplu refuză să cedeze în fața ideii de a se supune și de a asculta. Iată unde se regăsește nevoia disperată a celor care pretind că fac parte din familia lui Dumnezeu. Majoritatea celor care detin o minimă stăpânire de sine, își pot impune să se conformeze față de reguli (în special atunci când se gândește că cineva o supraveghează), dar aproape nimănui nu-i poate impune să-i plăcă lucrul acesta. Putem să ne străduim până la ultima suflare și nu vom reuși niciodată să schimbăm prin forța deciziei vreuna dintre dispozițiile noastre sufletesti neconvertite. O asemenea schimbare necesită o atitudine nouă și un nou mod de a gândi.

Multi sunt convinși de faptul că sunt creștini, numai pentru că acționează într-o anumită manieră și se conformează unor reguli și principii biblice. Cu alte cuvinte, modul lor de viață și comportamentul lor îi atestă că nefiind din această lume. Dar oare reușesc? Recunoaștem întotdeauna un adevărat copil al lui Dumnezeu după comportamentul său? Probabil că putem reuși pentru un timp, iar cei care știu să se prefacă sunt capabili să ne înșele pe cei mai multi dintre noi pentru o perioadă destul de lungă. Este posibil că natura care se ascunde dincolo de faptele bune începe să apară la un moment dat și întreaga saradă este văzută așa cum este în realitate.

Isaia scria: "De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării". Isaia 1:19. Unii ascultă fără să voinască, iar roadele se dovedesc curând a fi artificiale. Ce ne învață aceasta? În considerarea celor care pazesc cu atenție legea lui Dumnezeu se pot face două greșeli. Putem presupune, în mod greșit, că sunt legalisti, deoarece privesc cu atât gravitate cele mai mici acte de neascultare, sau putem presupune, în mod greșit, că ei sunt adevărați creștini, doar pentru faptul că manifestă zel față de conformarea cu legea.

Judecarea acțiunilor exterioare

Nimeni nu poate cunoaște motivele altuia. Prin urmare, a deprecia valoarea atenției aparente pe care o manifestă semenul credincios față de pazirea poruncilor, constituie o atitudine critică periculoasă. Dacă faptele lui sunt cu adevărat întemeiate pe principiul meritelor și al mântuirii prin propriile eforturi, aceasta se va vedea destul de curând. Dar dacă acesta este motivat de o iubire curată în relația cu Domnul Hristos, care îl determină să fie meticolos în ascultare, atunci, în locul criticilor, merita toată aprecierea.

Deci, trebuie să recunoaștem că a te baza pe eforturi grele și pe lupte tot mai staruitoare pentru câștigarea biruinței asupra pacatului constituie o eroare fatală. Secretul este încrederea și nu străduința, iar timpul nu va face altceva decât să transforme un tânăr păcătos într-un păcătos bătrân. În cele din urmă, trebuie să admitem că nu suntem la fel de puternici ca vrajmasul nostru, și, în timp ce renunțăm la dependența noastră de puterea și efortul omenesc, Dumnezeu ne oferă darul glorios al victoriei.

Isus a spus: "Despartiti de Mine, nu puteti face nimic". Ioan 15:5. Aceasta este un adevar coplesitor, dar trebuie sa trecem dincolo de aspectul negativ al declaratiei si sa experimentam realitatea pozitiva din Filipeni 4:13, "Pot totul prin Hristos care ma întăreste". Deosebirea dintre "nimic" si "totul" este Hristos.

Aceasta nu înseamna ca noi ne asezam relaxati pe spate, în timp ce Dumnezeu își asuma toate responsabilitatile pentru eliberarea noastra. Exista un echilibru între posibilitatea si responsabilitatea biruintei pacatului. Una îi apartine lui Dumnezeu, iar cealalta noua. Posibilitatea depinde de Dumnezeu, dar responsabilitatea este a noastra. Si în timp ce începem sa actionam împotriva pacatului din viata noastra, Dumnezeu ne asigura puterea de a realiza despartirea de pacat.

Cât de departe putem înainta în prin metoda credintei care revendica biruinta? Ioan declara ca "ceea ce câștiga biruinta asupra lumii, este credinta noastra". 1Ioan 4:4. Când se preda acelei puteri mai înalte, care vine din cer, sufletul este în stare sa aduca fiecare gând în supunere fata de Hristos.

Probabil ca acest gând poate fi înțeles mai bine printr-o ilustratie. Sa presupunem ca un fermier se plimba pe aleea din gradina si, privind la pamântul de sub picioare, se întreaba cu glas tare daca este posibil ca minerale din tarâna sa se transforme vreodata în vegetale. Raspunsul logic îi rasuna îndata în minte. "Sigur ca nu. Exista doar trei categorii: vegetale, minerale si animale; iar acestea ramân definitiv distincte si separate".

Curând dupa aceea, fermierul întinde niste sfori de-a lungul cararii, si planteaza cu grija seminte de varza, în conformitate cu instructiunile de pe pachet. Apoi, ploaia blânda cade usor si înmoaie pamântul, iar razele calde ale soarelui încep sa-si faca efectul magic asupra minusculilor seminte. Acestea germineaza si cresc, si sub influentele binefacatoare din exterior, radacinile încep sa extraga elementele minerale si sa le transforme în frunze de varza. Printr-un proces misterios, înca neînțeles pe deplin de catre savanti, fierul, fosforul si magneziul sunt încorporate în planta si transformate în foile de varza. Mineralul a devenit vegetal.

Mai târziu, în timp ce fermierul se afla în gradina, admirând rândurile încarcate de capatânile rotunde de varza, îi vine în minte o alta întrebare: Ar putea vreodata aceste vegetale sa devina animale? Iar raspunsul logicii sale omenesti este clar, "Nicidecum. Vegetalele sunt vegetale, iar animalele sunt animale. Acestea sunt doua categorii separate si distincte".

Dar, câteva zile dupa aceea, din neatentie, fermierul lasa deschisa poarta spre pasunea de primprejur si vacile se ratacesc în gradina. În timp ce manâncă verzele suculente si proaspete, în trupul lor se întâmpla ceva cu adevarat remarcabil. Frunzele vegetale sunt asimilate în organele digestive si printr-un proces foarte scurt, vegetalul a devenit literalmente animal. Ce miracol! Dar acest miracol nu s-a întâmplat datorita vreunui efort depus de varza. Ci pur si simplu s-a lasat în voia unei puteri mai înalte care a coborât din cer, si transformarea miraculoasa s-a realizat.

Cât de departe putem înainta în victorie?

Acum sa facem un pas înainte în ilustratie si sa ne întrebam: Este posibil ca elementul animal, sau fizic, sa devina vreodata spiritual? Din nou, raspunsul evident ar fi: "Categoric nu. Aceasta este o alta sfera, si nu se poate întâmpla în aceasta lume". Dar va spun ca acest gen de transformare nu numai ca este posibil, ci s-a produs realmente cu toti cei ce l-au acceptat pe Isus ca Domn si Mântuitor.

Daca ne supunem vointa fata de puterile mai înalte din cer, putem fi eliberati din sclavia firii. Întreaga fiinta este luata în stapânire de Duhul lui Dumnezeu, iar noi devenim capabili sa gândim asa cum gândeste El. Apostolul Pavel declara ca noi ajungem partasi ai naturii divine si avem gândul lui Hristos. Iarasi si iarasi, procesul este descris ca predarea vointei, sau renuntarea la propriile noastre cai. "Sa nu dati în stapânirea pacatului madularele voastre, ca niste unelte ale nelegiurii; ci dati-va pe voi însiva lui Dumnezeu, ca vii, din morti cum erati; si dati lui Dumnezeu madularele voastre, ca niste unelte ale neprihanirii". Romani 6:13. Pavel descrie mai departe procesul predarii ca pe o crucificare literala a naturii firesti. El spune: "Am fost rastignit împreuna cu Hristos"; si din nou: "În fiecare zi mor". Aceasta supunere constanta a vointei nu este înfaptuita printr-o decizie sau un efort pe care îl putem realiza prin noi însine. Eul nu va lua niciodata decizia de a-si provoca moartea. Numai Duhul Sfânt poate crea dorinta de a scapa de dominarea firii iubitoare de pacat. Doar El ne poate duce în punctul de a fi dispusi sa renuntam la orice satisfactie a acelei firi corupte si decazute. Când mintea si vointa coopereaza cu Duhul Sfânt, actul constient al credintei trimite la moarte vechiul om al pacatului. Viata se deschide pentru a primi revarsarea placuta si triumfatoare a unei noi puteri spirituale. Odata detronati din inima, micii idoli dispar. Nu mai exista secrete fata de Dumnezeu, nu mai exista nimic de ascuns sau de care sa ne fie rusine, înfrângerea înceteaza a fi un mod de viata. Podoabele eului si lumea sunt parasite cu bucurie, pentru a face loc dezvaluirii depline a caracterului lui Hristos.

Desi viata de pacat aduce câteva placeri superficiale, aceste placeri nu pot fi comparate cu satisfactia traita când Îl urmam pe Isus. Eul face ca viata crestina sa para întunecata si periculoasa; dar când eul capituleaza si este crucificat, calea îngusta se umple de o bucurie inexprimabila.

Enigma crestinilor nefericiti

De fiecare data când vedeti un crestin nefericit, priviti la cineva al carui eu nu a capitulat la picioarele crucii lui Hristos. Acea natura fireasca a fost lasata sa supravietuiasca înuntrul fiintei; dar într-o loialitate împartita nu poate exista pace. Cei care nu s-au predat, pentru a fi rastigniti împreuna cu Hristos, continua sa-si traiasca religia ca si când ar purta o povara. Ei îmi amintesc de o procesiune hindusa la care am asistat de atâtea ori pe drumurile aglomerate ale Indiei. Preotii si devotii se târau, carând idoli grei pe umerii lor. Din când în când se opreau ca sa se odihneasca, si era o usurare vizibila sa-si dea jos dumnezeii, pentru a se elibera de povara câteva clipe.

Cu siguranta ca Isaia a vazut scene asemanatoare când a descris aceleasi lucruri în zilele sale. El scria: "Ei varsa aurul din punga, ... tocnesc un argintar sa faca un dumnezeu, si se închina si îngenuncheaza înaintea lui. Îl poarta, îl iau pe umar, îl pun la locul lui; acolo ramâne, si nu se misca din locul lui. Apoi striga la el, dar nu raspunde, nici nu-i scapa din nevoie". Isaia 46:6, 7.

Cu câtă acurătate descriu aceste cuvinte ceea ce am văzut eu în India. Dumnezeu lor era atât de neajutorat, încât trebuiau să-l care din loc în loc. Ei se încarcă cu povara și depuneau eforturi ca să-l mute în alta parte. Era o povară de care se simteau bine să scape când se opreau să se odihnească.

Cel fel de religie este aceea pe care trebuie să o suporti cu durere și să o porți ca pe o greutate nedorită? Am văzut așa-zisi creștini care trăiesc o experiență asemănătoare. Religia lor pare că nu face altceva pentru ei, decât să-i împovăreze și să-i nemulțumească. Sunt asemenea omului pe care îl dorea capul. Nu voia să-și taie capul, dar îl dorea să-l păstreze. Acești oameni nu doresc să renunțe la religia lor, dar este dureros să o păstreze.

Această situație neobisnuită are o singură explicație. Dusa la extrem, devine ciudată. Creștinii ar trebui să fie cei mai fericiți oameni din lume. Dacă nu sunt, aceasta se datorează faptului că eul lor nu a fost predat și crucificat.

Să revenim acum la textul din Isaia, unde profetul descria procesiunea de transportare a idolilor din zilele sale. De fapt, cel care vorbește nu este Isaia, ci Domnul Dumnezeu Însuși. În versetul 7, spunea cu privire la idol, "ei îl poartă". Acum, să citim versetul 4 unde Dumnezeu îi declară lui Israel: "până la bătrânețea voastră Eu voi fi Acelasi, până la carutetele voastre va voi sprijini. V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mântuiesc".

Carui Dumnezeu îi slujiți azi? Ce fel de religie practicați? Nu puteți sluji decât, fie lui Dumnezeu, fie eului. Dacă renunțați fără rezerve la acel eu lăcom, usuratic și ruinat și dacă îl trimiteți la moarte, vă puteți socoti morți față de păcatele pe care le favoriza eul. A te strădui din greu să trăiești o viață de creștin, fără să mori față de eu, înseamnă o nefericire tot atât de mare ca și când te-ai lupta să cari un zeu păgân în spinare. De fapt, când eul nu a fost dat morții pe cruce, el se așază între voi și Mântuitorul, devenind un adevărat Dumnezeu. Străduința continuă de a învinge prin efort omenesc acest eu zeificat, poate istovi complet, chiar și pe cel mai hotărât dintre sfinți.

Ce se întâmplă când credința proclamă victoria asupra diavolului, asupra firii și lumii? Noi suntem eliberați povara, deoarece Dumnezeu făgăduiește să o poarte pentru noi. "Multumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne da biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!" 1 Corinteni 15:57. "Și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră". 1 Ioan 5:4. "V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mântuiesc". Isaia 46:4.

Nu este greu să ne dam seama că cele mai teribile ispite ale Satanei sunt destinate înălțării eului. El nu poate conduce decât persoanele care continuă să hrănească natura firească. Adesea mi-am imaginat că marele nostru dusman are în computer o listă cu toate plăcerile eului, pe care le scoate în calea neamului omenesc căzut. Fiecare categorie a fost rafinată și adaptată, astfel încât să exploateze slăbiciunile specifice ale slăbiciunilor naturii firești, pe care Satana le identifică atât de ușor, în fiecare membru al familiei lui Adam. Probabil că printre cele mai atrăgătoare subcapitole ale listei lui sunt incluse neprihănirea prin propriile merite, dependența de sine, auto-descoperirea, satisfacția personală, voința personală, apărarea eului, înălțarea de sine.

Deoarece este printul temporar al acestei lumi, diavolul a inspirat o avalanșă lucrări literare

care se concentreaza asupra iubirii de sine. Sfatuitori de orice fel si culoare ne învata sa ne dezvoltam simtamântul valorii personale. Chiar si pastorii tin predici pe tema iubirii semenilor nostri ca pe noi însine. Sunt acestea niste pervertiri ale avertizarii Bibliei de a ne "crucifica eul" si de a "da mortii eul"? Cum putem dezvolta valoarea personala si cum putem înalta ceea ce ni s-a spus sa tritem la moarte?

Exista, desigur, un înteles în virtutea caruia trebuie sa ne recunoastem valoarea în ochii lui Dumnezeu. El ne pretuieste pe fiecare dintre noi considerându-ne, mai valorosi chiar decât propria Lui viata. Dar aceasta întelegere obiectiva este cu totul diferita de egocentrismul fundamental al neamului omenesc deczut. Dumnezeu ne poate iubi în ciuda slabiciunilor noastre genetice si a poftelor noastre cultivate, dar cu cât ne apropiem de Isus, cu atât suntem mai puțin fermecati de ceea ce am putea fi prin intermediul propriilor noastre resurse. De fapt, când începem o viata schimbata prin Duhul Sfânt, încrederea pe care o acordam eului va fi orientata în totalitate spre Mântuitorul. În descrierea nasterii din nou, apostolul Pavel compara aceasta experienta cu circumcizia spirituala. "Caci cei taiati împrejur suntem noi, care slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, care ne laudam în Hristos Isus, si nu ne putem încrederea în lucrurile pamântesti". Filipeni 3:3.

Asa cum am mentionat deja, marele apostol echivala experienta convertirii cu crucificarea eului. Adevarul este ca natura egocentrica a fiecarui nou nascut, copil si adult îi îndeamna sa-si urmeze propriile lor cai. Aceasta natura trebuie crucificata si, sub domnia unei naturi spirituale noi, sentimentele sunt dedicate Domnului Isus. Eul înceteaza a mai fi important. Firea nu are puterea de a conduce viata sau de a aduce la îndeplinire propria vointa. De acum, cântecul sufletului este "Voia Ta Doamne, faca-se voia Ta". Tu esti Olarul; eu sunt lutul". Dumnezeu ne acorda privilegiul acestei experiente.